

РЕШЕНИЕ

№ 473

гр. София, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА

при участието на секретаря СВЕТОСЛАВА В. ОГНЯНОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА Гражданско дело № 20211110150644 по описа за 2021 година

Ищецът „С.В.“ АД е предявил по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК срещу ответника Е. Х. П. установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86 от ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на ищеца сумата от **1681,50 лева**, представляваща стойност на доставена и потребена от ответника вода през периода от **04.02.2020 г. – 03.03.2021 г.** в обект, находящ се в ..., **ведно със законната лихва върху сумата за главница от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в съда - 04.06.2021 г.** до окончателното ѝ изплащане, както и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от **188,29 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от **06.03.2020 г. – 03.03.2021 г.**, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 10.06.2021 г. по ч. гр. дело № 31678/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав.

Ищецът поддържа твърдения, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на неформален договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника ВиК услуги (доставка на питейна вода и отвеждане на отпадни води) в посочения обект, а последният не е заплатил дължимата цена. Обосновава качеството на потребител на ответника като собственик на имота, за който е открита партия. **Претендира разноски. Не представя списък по чл. 80 от ГПК. Възразява за разноските на ответника.**

В срока за писмен отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК, такъв е постъпил от ответницата чрез адв. В. Р., който оспорва предявените искове като неоснователни при твърдения, че претендираната сума от ищеца е недължима в сочения размер, поради липса на реално потребление на адреса на процесния имот. Прави искане предявените искове да

бъдат отхвърлени. **Претендира разноски. Не представя списък по чл. 80 от ГПК.**

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбата на чл. 235 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Ищецът в производството „С.В.” АД е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 04.06.2021 г. г. срещу Е. Х. П., по което е образувано ч. гр. дело № 31678/2021 г. на СРС, II ГО, 178 състав и на 10.06.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК с предмет вземанията, посочени в исковата молба за описаните в нея периоди и възникнали на описаните основания.

В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК длъжникът в заповедното производство е подала възражение, в което е посочено, че не дължи изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение.

При наличие на възражение, породило своите правни последици, в срока по чл. 415, ал. 2 от ГПК заявителят е предявил установителни иски с предмет вземанията, за които в негова полза е издадена заповедта за изпълнение на парично задължение по посоченото дело, които иски са процесуално допустими.

Предявените по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 198о, ал. 1 от ЗВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, по които в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване е да установи валидно възникнало облигационно правоотношение по договор за доставка на ВиК услуги за процесния период при одобрени от КЕВР общи условия; че в изпълнение на сключения между страните договор е предоставил ВиК услуги за процесния период, както и размера на претендираното вземане, а по иска с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за спорния период.

При установяване на горните обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Съгласно чл. 193 от Закона за водите, обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл. 1, ал. 2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно-битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения.

Според дадената в § 1, т. 2, б. „а“ от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието

„потребители на ВиК услуги“, това са юридически или физически лица- собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е указано, че потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдени имоти.

Получаването на ВиК услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на ВиК системи и от съответния регулаторен орган, които общи условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник- чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата, както публикуването им и спазването на процедурата в тази връзка не е оспорено от ответника.

В настоящия случай, между страните не спорно, поради което и отделено като такова по реда на чл. 146, ал. 1, т. 4 от ГПК с доклада по делото, е че към правоотношението са приложими ОУ на ищеца на които се позовава в исковата молба, които са публикувани, ответникът е потребител на ВиК услуги в качеството си на собственик на процесния имот и че страните се намират в облигационно правоотношение по договор за доставка на ВиК услуги за процесния период при одобрени от КЕВР общи условия. Освен това от представената и приета по делото справка от базата данни на Агенция по вписванията, Служба по вписванията - гр. София, се установява, че ответницата е придобила на 25.07.2005 г., чрез покупко-продажба правото на собственост върху недвижим имот представляващ **офис 4, належащ се в ...**, като не се установява впоследствие имотът да е отчужден. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Закона за електронното управление административните органи, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, не могат да изискват от гражданите и организациите представянето или доказването на вече събрани или създадени данни, а са длъжни да ги съберат служебно от първичния администратор на данните. В конкретния случай, Служба по вписванията се явява първичен администратор на данни по смисъла на чл. 2, ал. 2 от закона, относно данните, които се съдържат в имотния регистър, поради което се счита, че вписванията в справката вярно установяват фактическата обстановка (**Решение № 3817 от 15.12.2022 г. по в. гр. д. № 5805/2022 г. на СГС, IV-Б въззивен състав, Решение № 1376 от 09.06.2022 г. по в. гр. д. № 1332/2022 г. на СГС, II-Б въззивен състав, Решение № 2396 от 31.08.2022 г. по в. гр. д. № 15201/2021 г. на СГС, IV-Г въззивен състав**). По изложените съображения страните в производството са били обвързани от облигационна връзка през исковия период, възникнала по силата на публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собствениците на водоснабдителните и канализационни системи и от съответния регулаторен орган, в съответствие с изискванията на чл. 8 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда да присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи.

От приетото заключение на вещите лица по изслушаната комплексна съдебно-

счетоводна и техническа експертиза, на която съдът дава вяра като компетентно изготвена и безпристрастна, извършена след запознаване със счетоводните записи у ищеца, се установява, че процесният имот, за който е открит **клиентски № 1005160247**, е водоснабден, като обстоятелството, че общите водомери на сградата са преминали съответните метрологични проверки и са изправни, не е спорно, както се установява общото количество на доставената вода, от които 86,301 куб. метра за имота и 516,413 куб. метра за общи нужди, изчислени до 16.01.2020 г. въз основа на показания на водомера в имота, а след тази дата - на база за един живущ в имота, тъй като 90 дневния срок за проверка на годността на водомера е изтекла.

От заключението на експертите са установява и че сумите, по фактурите, издадени в периода от 04.02.2020 г. до 01.02.2021 г. с падеж на 03.03.2021 г. **за клиентски № 1005160247 са в размер на 1681,50 лева**. В проведеното съдебно заседание, когато е изслушано и прието заключението по допусната комплексна експертиза, процесуалният представител на ответницата не е оспорено, и в срока по чл. 200, ал. 3 от ГПК не са изложени никакви оплаквания за непълнота, неяснота или необоснованост на заключението, поради което и доколкото вещите лица са дали отговор на поставените въпроси заключението няма пречки заключението да се вземе предвид при постановяване на решението.

Ето защо, според съда, по делото безспорно се установява, че ответницата е имала качеството на потребите на ВиК услуги като в полза на ищеца е възникнало вземане срещу нея за главница.

Според чл. 40, ал. 1 от Наредбата услугите ВиК се заплащат по цени, определени по реда на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. При неспазване на сроковете за плащане на изразходваното количество вода, определени в общите условия и договорите, се заплаща законна лихва по чл. 86, ал. 2 от ЗЗД, която според заключението на вещото лице е в общ размер на **75,34 лева за периода от 06.03.2020 г. до 03.03.2021 г.**, поради което предявеният иск по чл. 86 от ЗЗД следва да се уважи до този размер, а за разликата над 75,34 лева до пълния претендиран размер от 188,29 лева е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на разноските:

При този изход на спора, на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, се дължат съответната част от разноските за издаване на заповед за изпълнение, а именно сумата от 82,12 лева, както и разноски в исковото производство.

Ищецът е направил разходи в размер на 79,86 лева за държавна такса – лист 7 и 460 лева за депозит за вещо лице – лист 37. Страната е заявила и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за тази инстанция. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния

размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът определя възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв. Поради изложеното и с оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 601,21 лева за исковото производство или общо сумата от **683,33 лева** – разноски в заповедното и исковото производство.

Ответникът е сторил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, платени в брой съгласно договор за правна защита и съдействие на лист 38а от делото, установяващ заплащане на възнаграждението съгласно указанията в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012г. от 06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС. Възражението на ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника съдът счита за неоснователно. Според чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата към спора редакция, минималното възнаграждение с оглед цената на иска е 360,89 лева без ДДС, а претендираното не надвишава необосновано минимума.

Ето защо на ответницата, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, следва да бъдат присъдени разноски в производството в размер на **24,16 лева**.

Мотивиран от горното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 от ГПК установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 198о, ал. 1 от ЗВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че ответницата **Е. Х. П., ЕГН *******, с адрес в ... дължи на ищеца **„С.В.” АД, ЕИК 130175000**, със седалище и адрес на управление в ..., сумата в размер на **1681,50 лева**, представляваща стойност на доставена и потребена от ответника вода през периода от **04.02.2020 г. – 03.03.2021 г.** в обект, находящ се в ..., офис 4, клиентски номер 1005160247, **ведно със законната лихва върху сумата за главница от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в съда - 04.06.2021 г.** до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от **75,34 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от **06.03.2020 г. до 03.03.2021 г.**, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от **10.06.2021 г. по ч. гр. дело № 31678/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав**, както **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата над уважения размер от 75,34 лева до пълния предявен размер от 188,29 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА Е. Х. П., ЕГН *****, с адрес в ... да заплати на **„С.В.” АД, ЕИК 130175000**, със седалище и адрес на управление в ..., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК,

сумата от **683,33 лева** – разноси в заповедното и исковото производство.

ОСЪЖДА „С.В.” АД, ЕИК 130175000, със седалище и адрес на управление в ..., да заплати на **Е. Х. П., ЕГН *******, с адрес в ... на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от **24,16 лева** – разноси за първа инстанция.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____